

Arbeidernes Roklubb 50 år

1929–1979

Forord

Når en i anledning av et 50-års jubileum skal skrive en beretning, burde en ha en masse stoff. Det har vi ikke hatt. Protokollen fra de første 10 årene er forsvunnet, muligens under krigstiden. Vi måtte derfor henvende oss til noen av de eldste medlemmene, men fikk liten reaksjon. Klubbens mangeårige formann Jon Petter Kristiansen, her derfor laget et sammendrag av klubbens historie fra stiftelsen og fram til 1945.

I og med mangelen på «historikere» i klubben har vi valgt å bruke det vi finner av interesse i protokollen og ellers mest mulig billedmateriale.

Odd Halvorsen
Kai Pettersen

De første år

Når det skal lages en egen historikk om Arbeidernes Roklubb, basert på hukommelse fra de første 10 år, tror jeg årsaken til klubbens start ene og alene hadde politiske perspektiver.

Når vi vet at det blant klubbens stiftere er nevnt navn som Martin Tranmæl, Oskar Torp, Rolf Hofmo, Ingvald Haugen, Andreas Birkeland, som møttes en sommerdag for å starte en roklubb på sjekterøing, så er vel meget sagt. Alle er jo kjente menn innenfor politikk og fagbevegelse.

I de første spede år foregikk nok aktiviteten like meget på å trekke den vanlige arbeider med inn i idretten for å aktivisere politikk og igjennom idrett å skape et godt kameratskap, dette som en motpol til den annen politiske front som også hadde sin idrettsbevegelse.

For den yngre leser må jo da gjøres kjent at det på denne tid fantes 2 idrettsforbund – Norges Idrettsforbund og Arbeidernes Idrettsforbund.

Båtmateriellet i klubben, som bestod av sjekter, ble brukt såvel til konkurranserøing som til langturroing. Et kjent sted for slik roing var Helvik-tangen på Nesodden (Bakersvennenes Feriehjem). Den vanlige kappøing foregikk mellom Vippetangen og Hovedøya, mest i klubbregi.

Klubbens tilholdsted var et leid masteskur på vestsiden av Hovedøybukta. Her kom også den neste roklubben i AIF til, Oslo Roklubb.

Med dette ble det snart mer fart i det hele. I 1938 flyttet så begge klubbene over til klubbens nåværende hus innerst i Hovedøybukta. Klubbene delte et stort rom, en klubb på hver

side av huset. Det er lett forståelig at dette ga vanskelige forhold å arbeide under.

Etter et forholdsvis kort opphold, flyttet Oslo Roklubb til egen eiendom, Hengsenga, på Bygdøy. Aktiviteten i klubben ble på denne tiden mer og mer basert på den aktive idrett med sikte mot en sammenslåing av de to Idrettsforbund i det man avholdt forlikskappøing. Klubben deltok også i en rekke krets-kappøinger, hvor den spesielt i innrigger vant en rekke mesterskap i såvel mannlig som kvinnelig roing. I 1939 kom den første utrigger til klubben, 2 klinkbyggede scullere ble også knyttet til materiellet. Sjektenes tid var slutt.

På denne tid hadde klubben en sterk tilgang på medlemmer ifra Vika Idrettsforening, heriblant kjente svømmere som Anskar Johansen, Leif Børsum og Finn Bjergsrud; alle med en rekke mesterskap, sistnevnte var også en tid formann i klubben.

Flytting av klubben

Etter 1 års okkupasjon av tyskerne i Norge ble det også aktuelt å okkupere vår klubb på øya april 1941. Vi fikk en 1/2 time på å fjerne oss fra stedet. Så utrolig det enn høres maktet klubbens medlemmer å få det meste av klubbens eiendeler stablet på flytebygga, som ble brukt som en stor flåte. Denne ble rodd til Christiania Roklubb som velvillig lot oss losjere foreløpig. Det var nok ikke slik tyskerne hadde regnet med å få klubbens båthus okkupert.

Etter et forholdsvis kort opphold på Kongen ble vi møtt med en lignende velvillighet ifra Oslo Roklubb, så materiellet ble senere flyttet til Hengsenga på Bygdøy. I den første tiden ble det foretatt en del turroing, deriblant

14 dagers ferietur til Hvasser på Tjøme med besøk av 4 innriggere på Ferder fyr.

I en tid eksisterte også klubben som 2 selskapsklubber med navn som «Aro» og «Intim» I 1943 lot vi alt materiellet forsvinne og all roing lagt på hylla inntil en lykkelig maidag i 1945.

Jon Petter

Inn i en ny tid

Det var igjen fred i Norge. Krigens lammende hånd var med ett tilintetgjort. Norge gikk inn i en ny tid. Årene fremover skulle gi landet et hav av oppgaver å ta fatt på.

For vår kjære klubbs vedkommende betydde freden at vi gikk inn i en ny vår. Fredens seiersrus som feide over landet, pustet nytt liv og krefter i bortgjemte båter.

Den 1. juni 1945 holdt vi vårt offisielle medlemsmøte i nyvunnet frihet. Det skjedde på Kaffistova og ble på mange måter et minne for livet for de som var tilstede. Det var stor stas over igjen å være samlet i klubbmiljøet, men det var hull i rekkene. Mange kjære rokamerater satte livet til under krigen. Årene hadde gitt oss sår, gitt oss noen å savne. Det var prisen.

Formann Jon P. Kristiansen holdt en minnetale over gode medlemmer som under tragiske omstendigheter var gått bort.

Men klubben måtte leve videre. Den 13. mai 1946 var det tid for generalforsamling i Folkets Hus. Der slo formannen fast: «Vår klubb står like sterkt, om ikke sterkere enn andre, hva angår kameratskap og idrettsånd!» Store ord, men ingen tilstedeværende var uenige med formannen i utsagnet.

For hva var vel Arbeidernes Roklubb uten nettopp dette?

Og vår roklubb er så allsidig: I mars 1947 leser vi i gamle protokoller at klubbmesterskapet på ski samlet 25 medlemmer til kamp i sporet på Lokkeberget i Maridalen. Ingen «rodde» seg bort i snøkavet.

Og fra ski til dansker: Sommeren 1947 kom danske rovenner på besøk, A.I.F. Burmeister & Wain. Resultatet var mye moro til lands og til vanns. En fest som ble holdt til ære for gjestene ga endog et lite overskudd i kassen. . . I 1953 var de igjen på besøk og året etter var vi på gjenvisitt i Danmark.

Femtiårene skulle bringe klubben videre. I 1950 kom vår første klubbavis. Den eneste. Men det er lov å prøve seg, selvom vår avis led en brå, men udramatisk død. . . Men under tiden begynner ting å skje.

På styremøte 19.4.1951 ble det referert at et av medlemmene hadde hørt om en badstue som var til salgs for kr 1.500,- med forbehold av at medlemmene selv demonterte og satte opp igjen badstuen. Som sagt så gjort. Flittige arbeidshender gikk sammen og snart var det mulig med «finsk sauna» i egen badstue, jo vi vokste!

Klubbens første firer m/styrmann ble også innkjøpt i 1951. Og vi ville mer. Samme år besluttet styret å skaffe klubben en ny «åtter» fra Danmark til en pris av kr 8.275,-. Medlemmene tegnet seg for et engangsbeløp, et lotteri ble satt i gang som ved oppstilling i mars 1952 viste et overskudd på kr 3.026,-. Restbeløpet lånte vi i Arbeidernes landsbank. En ny båt var et faktum, et bedre tilbud og større muligheter!

Årene som fulgte ble for en stor del preget av dårlig økonomi. Først i 1956 forteller protokollene om et nytt båtkjøp, en kombinert dobbelsculler. Men økonomien var dårlig og endte med at man satte sin lit til lykken i lotteri – et tippelag ble stablet på bena, men lotteri og tipping er som kjærligheten – dets veier er uransakelige og det er umulig å helgardere seg for et lykkelig utfall.

Et nytt tiår begynner – 1960 og årene som følger skal gi klubben og verden sine minner. Sine sorger og gleder. Og problemer. Våren 1960 viser plutselig Oslo kommune stor interesse for vår tomt på Hovedøya. Årsak: Akerselva skal legges i tunnel og fordriver dermed Båtforeningen fra sine bøyer og påler i elva. Kommunens løsning er at foreningen overtar vårt anlegg og at vi slår oss sammen i felles bo med Oslo Roklubb. Nei, den løsningen vil ikke vårt styre godta, sånn uten videre. Og kommunen svarer: Greit nok, men hvor vil dere flytte?

Ville vi flytte? Fra Øya? Et slikt spørsmål virket som en rød klut i tyrefekterarenaen.

Og ting skjer. Et nytt brev fra kommunen forteller at vi kan bli på øya ennå ett år.

Vi skriver 1962. 1963. 1964.
«Saken» står på stedet hvil.

1965. Det kommer et nytt brev. Kommunen gir oss en ny plan: Vi skal få egen tomt utenfor der Oslo Kvinnelige Roklubb holder til. Og som det står i brevet, «AR må regne med å flytte i løpet av få år». Så er det sagt.

Sammenslåing av AR og Oslo Roklubb diskuteres, men i vår klubb er saken klar: Et slikt ekteskap er ingen god løsning. Og med Salomonsk visdom

foreslås det: «Spørsmålet får tas opp etter flyttingen». Hvilken flytting? Vi forble på vår post. På vår øy. Tross nye forslag og nye planer.

Hva med den sportslige verdi i seksti-årene? I protokollen ser vi at vi i 1960 bestilte og tok i bruk ny 2'er m/styrmann. Båten ble hentet fra Odense i Danmark ved god hjelp av Methelmann i NSR. Og tidene har forandret seg. Hør bare fra høstkapproingen samme år: Festkomitéen til festen etterpå foreslår følgende meny:

Coctail

Pølser m/potetstappe og grønnsaker

1/2 pils Kaffe og 1 kakeskive

Ertesuppe og rundstykker som nattmat

Musikk

= kr 15,-

I 1962 fikk vi vår første seniorroer, Odd Helseth som fikk overrakt et minne på generalforsamlingen samme år. Samme år hadde Odd Helseth, Odd Elvesæther og cox Morten Kristiansen 11 seire, 7 i toer m/styrmann og fire i toer u/styrmann. «Petny», vår firer uttrigger ble ødelagt på Årungen samme år, men ble reparert året etter av Methelmann i NSR.

I 1963 hadde vi 12 starter og 6 ga seier til AR-roere. For sitt arbeid for rosportens sak fikk Jon Petter tildelt kretsens diplom for «fortjenestefullt arbeid gjennom mange år».

1963 markerer på mange måter en korsvei: Etter dette år har vi ikke hatt med aktive roere i race. Årene som følger preges av liten aktivitet i konkurranser. Men det spirer og gror på andre felt. Ungdommen strømmer til, men ingen får liksom satt ordentlig fart i båtene. Året etter er den «aktive» del av vår virksomhet lav. Formannen foreslår at klubbkassa kanskje bør få

et «hvileår», men legger til at «flere år i dødvannet kan være farlig». 1965 trekker formann Jon Petter Christiansen seg etter mange år i formannstolen. Han overrekkes en krystallvase for sin innsats og sine 25 års medlemsskap.

I 1966 rører «gamlekara» på seg igjen etter års «tornerose-søvn» og «Old-Boys gruppa» inviterer til juletreff, som forøvrig ble meget vellykket. Året etter finner «gamle-gutta» frem årene og starter med mosjonsroing. Ringene i vannet blir flere: aktiviteten i klubben går den riktige vei.

I 1969 feirer vi 40 år med en større fest på Grefsensetra den 28. november. Et skår i vår glede over jubileumet er en «glipp» fra NR. På tinget i Drammen blir «Terje Viken» og Oslo Kvinnelige Roklubb behørig gratulert. Om oss var det ingen som sa noe. Men skitt au! En jublant ser stort på tingene!

1970 pusser vi opp anlegget på Hoved-øya. Og fremskrittet går den rette vei: Vi får varmt vann i dusjene. Og som om ikke det er nok: for første gang på mange år har vi St. Hans-fest på øya. Sportslig er det liten aktivitet. Det samme gjentar seg året etter: Mange er med på innetreningen på vinteren, men «blir borte» underveis til øya. «Old-Boys» er aktive, både på dugnader og med mosjonsroingen. Årene som nå kommer preges av aktiviteter på anlegget vårt, vi har dugnader, pusser og reparerer – forholdene gjøres bedre. Takene forbedres, ny ovn i badstua osv. Det er liv i klubben vår.

Og årene går: I 1978 nedsettes komitéer som skal ta seg av vår virkelige første «milepæl» – 50-års-jubiléet 1979. Jubiléet skal markeres på en måte som det sømmer seg en roklubb med tradisjoner.

Inn i en ny tid. Nye oppgaver ligger foran oss. Bak ligger minner og tradisjoner som er en femtiårs-jubilant verdig. Og fremdeles er vi på øya. Klubbens ånd er den samme. Fellesskapet. Kameratskapet.

Arbeidernes Roklubb fødtes ut fra ideen om å skape et tilbud om aktivitet for arbeiderklassen. I spissen sto menn som har vært med på å forme landet til en økonomisk og sosialt sett velferdsstat. Disse idéer og tanker har gitt vår klubb sin farge. Sin form og innhold.

Når femtiårsringen snur seg og ser bakover vil han oppdage at livet ikke er levd forgjeves. Ei heller sløst bort. Gresset er grønt og gror. Gamle album forteller sin historie.

Som klubb har vi i AR vært det man sikkert kaller privilegerte. Gjerne det. Vi har hatt «vår øy», vårt fristed for aktiviteter. Men vi har da i sannhet jobbet for det også. Tusenvis av timer er lagt ned i vårt anlegg. Hender har arbeidet sammen – løftet i flokk. Derfor er vi sterke. Derfor er femtiårsringen i høyeste grad vital og levende. Det at vi passerer middagshøyden betyr bare en bekreftelse på at vi har livets rett i dagens samfunn som er så fullt av tilbud og muligheter.

Arbeidernes Roklubb har vært heldige. Våre muligheter for aktiviteter, sportslig og sosialt, er nok bedre enn for mange andre. Rotrening i «indre basseng» kunne nok hatt bedre forhold – og et annet problem har vi også. Fergeforbindelsen som betyr at vi mister mange gode vår- og høstturer til øya. Men pytt – kanskje finner vi en løsning her også. Femtiårsringen vil nemlig mer enn å hvile fetert på tradisjonsrike laurbær.

Det er sagt at vårt beste våpen i årene fremover er noe vi alltid har hatt med oss i klubben: Kameratskapet. Vi har alltid vært en gjeng kamerater, gutter og jenter, – unge som eldre. Sammen har vi bygget opp klubben. Gitt den form og mening.

Arbeidernes Roklubb er ikke bare en idrettsklubb. Vår klubb er et miljø. Siden starten i 1929 har medlemmer kommet og gått. De langt fleste har forblitt tro mot klubben til sin død. Mange har rodd seg til træler i våre båter. I femti år har vi rodd sammen – vært i samme båt. Foran ligger nye år. Nye oppgaver og utfordringer. La vårt mål fortsatt være:

Sammen å ro videre i tradisjoner og i solidaritetens og kameratskapets ånd!

STYRET I JUBILEUMSÅRET

Fra venstre:

Kai Pettersen
Viseformann

Annie Helseth
Kasserer

Odd Helseth
Rosjef

Erik Pannberg
Formann

Odd Halvorsen
Styremedlem

Brit Halvorsen
Sekretær

Tor Lindeberg
Styremedlem

KLUBBENS FORMENN

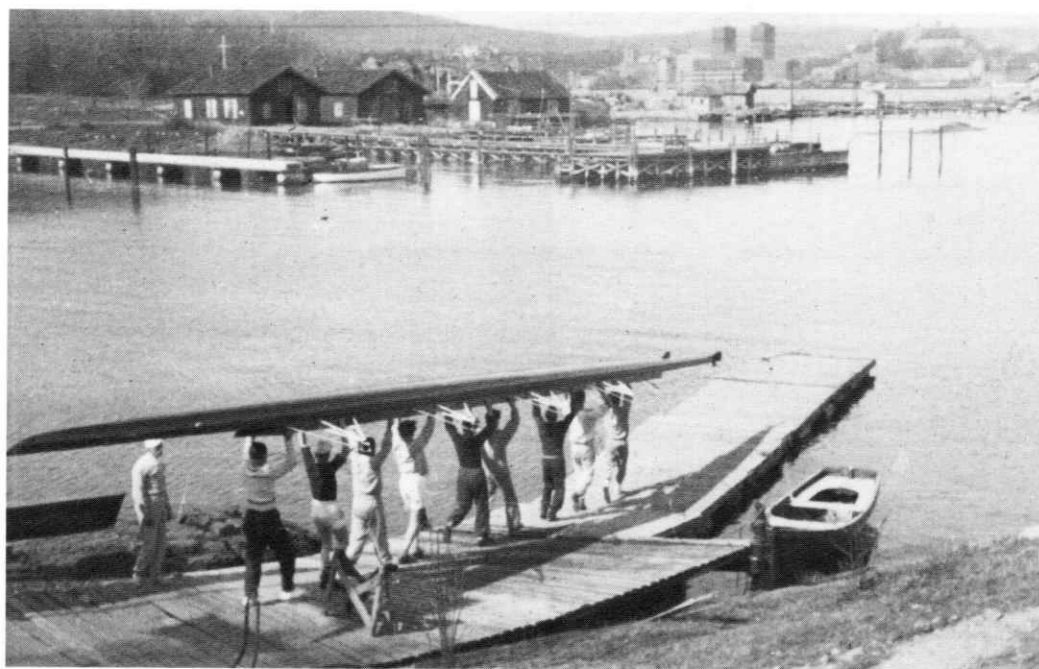
1929–1939 Protokollen tapt
1939 Finn Bjergsrud
1940–1941 Leif Berntzen
1941–1955 Jon P. Kristiansen
1955–1956 Kåre Hansen

1956–1958 Kristen Aronsen
1958–1965 Jon P. Kristiansen
1965–1969 Kai R. Pettersen
1969–1976 Kjell Kallestad
1976 Erik Pannberg

Slik er det nå.

Slik vi en gang hadde det . . .

Dagens uholdbare forhold for utsetting
av kapproingsbåter.

Peisestua blir til.

«Rallare»

En reiseskildring på 10 – ti – tettskrevne
a/4 sider er skrevet om denne turen.
Den burde hatt sin plass her, men vi
finner det vanskelig å trekke ut noe av
innholdet uten å miste tonen. Men at en
slik tur knytter kameratskap og minner
for livet er hevet over enhver tvil.

Carl Gudim
1-er: Gudimsbråten

Gunnar Nilsen
2-er: Brekke

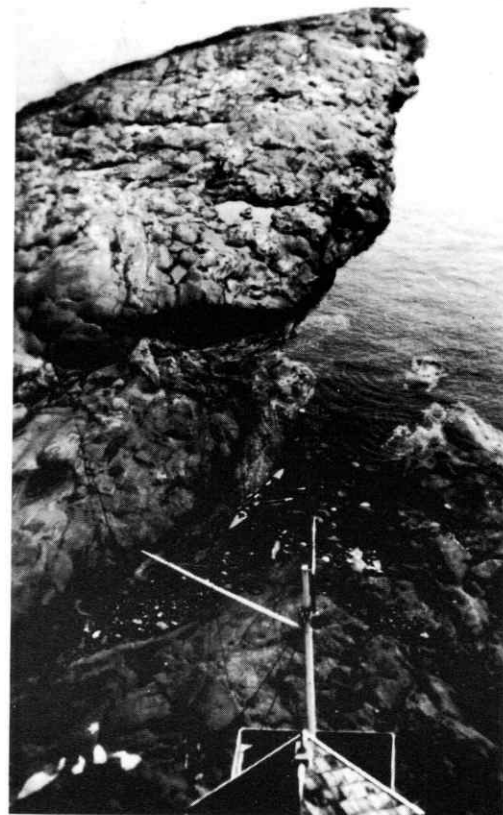
Peter Reif
3-er: Reif

Joh. Christensen
4-er: Petter

Sverre Pedersen
HÅVNELOS : Danser'n

Tur/retur Oslo – Ferder, 14 dager
i 1941.

Vestover til norgesmesterskapet i
Bergen 1950.

Foran Fløybanen

Rostevne i Borgebunden

Langtur 1953. Matrast på brygga.

«Grundt vann»

Landgang på ukjent strand.

RONING

Indvidelsen af det nye bådhus

Med en forsinkelse på 1 måned indviede roerne den nye bådhal og dermed sæsonen 1954. Der var selvfølgelig gjort alt for at markere denne dag og gøre den festlig, for – som alle jo sikkert forestår – er denne indvielse et kæmpefrembrud, og der var stor glæde og forventning fra alle roere til denne store dag.

Bådpladsen var pyntet op med signallag fra huset og bult ud til flåden. Materiellet var i fin stand, og alt var i orden til modtagelsen af dagens husegæster. Firmaets administrerende direktør, Munk, havde givet tilsagn om at komme tilstede og lovet at indvi huset ved at hejse den første stander på denne bygning. Ligeledes var firmaets ledere repræsenteret ved overingeniør Nellenmann, ingeniør Bush Petersen og ingeniør S. A. Knudsen.

Fra D. F. F. R., Københavns kreds, var givet tilsagn fra formanden, Arthur Christiansen, om at komme til stede.

Kl. 11 ankom direktøren med fru og blev modtaget af Poul Fatum, som overrakte fru en buket blomster, ligesom fru Arthur Christiansen modtog en buket.

Efter modtagelsen viste formanden direktøren og gæsterne rundt i den nye bådhal for derefter at vise gæsterne forandringer og se lidt på de gamle huse, vi var flyttet fra.

Også ad søveien var der kommet

genmængde deretter i korte trak roafdelingens opvækst, aktivitet og resultater gennem årene og bakkede, at vi ikke kunne fremvise et kapringshold her ved indvielsen. Det var selvfølgelig svært for formanden at tolke roernes glæde fuldt ud, men måtte bede direktøren modtage roafdelingens oprigtige tak, som det nu kunne gøres med ord.

Derefter fulgte selve indvielsen. Direktøren trådte frem og hejste standeren på den smukke gavl, og herefter forenedes man i et leve roafdelingens.

Alle samledes derpå i samlingssalen til et glas vin og en lille kage, og ordet var frit.

Poul Nielsen bad direktøren modtage idrætsforeningens tak både for den nye bådhal og øvrigt firmaets økonomiske hjælp. Poul Nielsen udtalte også håbet om, at direktøren huskede på, at der også var andre idrætssektorer, som trængte til hjælp.

Derefter fik Arthur Christiansen ordet og udtalte sin glæde over den store hjælp roafdelingen havde fået i dette nye hus, men mente øvrigt, at vi havde fortjent det, da vi jo var en meget aktiv roafdeling og havde på flere forskellige måder gjort os fordelagtigt bemærket og sluttet med ønsket om held og lykke i de nye omgivelser.

Som sidste taler tog direktøren ordet og håbede, at vi ville passe på det nye, vi havde fået, og udtalte, at også fremover, om alt gik vel, ville firmaet se velvillig på idræten. Direktøren udtalte ønsket om, at alle sluttede op om firmaets produktion i disse hårde konkurrenceår, og sluttelig bad direktøren alle tilstedeværende råbe et hurra for vort gamle firma.

Efter talerne trådte en af BW's unge, kvindelige roere frem og overrakte formanden en stor plante som en lyk-

»Arbejdernes roklub, Oslo« på besøg

I forbindelse med B&W-dagen havde roafdelingen sine gamle venner fra Oslo på besøg.

Vi havde en kaproning lørdag eftermiddag på Refshaleen. Matchen var i to løb, et for begyndere og et for juniorer. Begynderløbet blev roet først, og det var ret jævnbyrdigt, men der var en drabelig dyst på de sidste 100 m, men vore begyndere holdt føringen og vandt løbet med ca. 1 længde. Derefter fulgte juniorløbet, og her lagde vi os i spidsen fra starten og havde et lille forspring, indtil der manglede 200 m, da gik nordmændene hurtigt frem og vandt løbet med ca. 3 længder, så resultatet blev 1-1.

Efter løbene samledes vi i rohuset og uddelte præmierne til vindere, og i korte taler udtalte begge parter håbet og ønsket om et fortsat venskabsbesøg, når økonomien kunne tage en sådan rejse. Repræsentanten for A.R.O., Oslo, overrakte formanden en erindrings til roafdelingen. Den bestod af en smuk rofigur med en adresse indlagt med deltagernes navne.

Vi måtte desværre hurtigt tage af sted igen, vi skulle jo alle til test i »Karnappen«.

Roerne afrejste søndag aften efter et kort besøg. Desværre fik nordmændene ikke lejlighed til at være sammen med roafdelingens medlemmer ret meget. Der var tilrettelagt et program for dagene, og det måtte jo overholdes. Men vi håber, når vore venner kommer igen, at vi så kan lave en indkvartering i rohuset, så der bliver mulighed for et langt større samvær til glæde for begge parter.

P. Fatum.

På besøg hos våre danske venner.

Juniorlaget nede til venstre.

Gamlekara hadde vært der noen år før.

25 års jubileum holdt på Grefsen Stadion.

Paul Fatum fra B&W, Dagny og Jon Petter.

Tango for to . . .

Kristen langer innpå.

KRETSMESTERSKAP
A.I.F.-mesterskap er ikke med

1948 Begynner innrigger:
Rolf Schau
Sven Erik Gaarder
Bjørn Karlsen
Ole Gunnulfsen
cox Tor Olsen

1949 Junior innrigger:
Hans Preben
Arne Hansen
Sverre Hermansen
Erik Rabekk
cox Tor Olsen

Damer innrigger:
Dagny Kristiansen
Anne Marie Jensen
Irene Lauritzen
Ruth Sveen
cox Anne Marie Sørum

1952 Junior firer, lettvekt:
Erik Rabekk
Arve Storm Jensen
Kåre Hansen
Knut Norvalds
cox Arne Hansen

1953 Innrigger junior:
Odd Halvorsen
Gunnar Løvstad
Arne R. Hansen
Odd Helseth
cox Gunnar Sohagen

1954 Årungen rostadion innvies
Ungdomsroere 17-18 år
Nils J. Dalen
Helge Dordal
Knut Rønningen
Tor Westli
cox Erik Pannberg

Innrigger junior:
Johnny Johansen
Tor Lindeberg
Arne R. Hansen
Odd Helseth
cox Erik Pannberg

1959 Junior toer u/styrermann
Odd Helseth
Øivind Hvattum

1960 Junior toer u/styrermann
Odd Helseth
Øivind Hvattum

1962 Junior toer m/styrermann
Odd Helseth
Odd Elvesæther
cox Morten Kristiansen

1963 Senior toer u/styrermann
Odd Helseth
Odd Elvesæther

Senior toer m/styrermann
Odd Helseth
Odd Elvesæther
cox Morten Kristiansen

NORGESMESTERSKAP

1951 Innrigger Ungdomsroer
Odd Lytomt
Arne Fosse
Edgar Larsen
Reidar Helgesen
cox Erik Olsen

1962 Junior toer m/styrermann
Odd Helseth
Odd Elvesæther
cox Morten Kristiansen

Båtmateriell:	Bygget:
2 innriggere	1948 og 1978
1 plastsculler	1975
1 toer u/styrermann/ dobbeltsculler	1956
1 toer m/styrermann	1960
2 firere m/styrermann	1951 og 1963
1 åtter	1952

K.M. 1949 i Junior innrigger, Kjørbo.

K.M. 1949 Damer innrigger, Kjørbo.

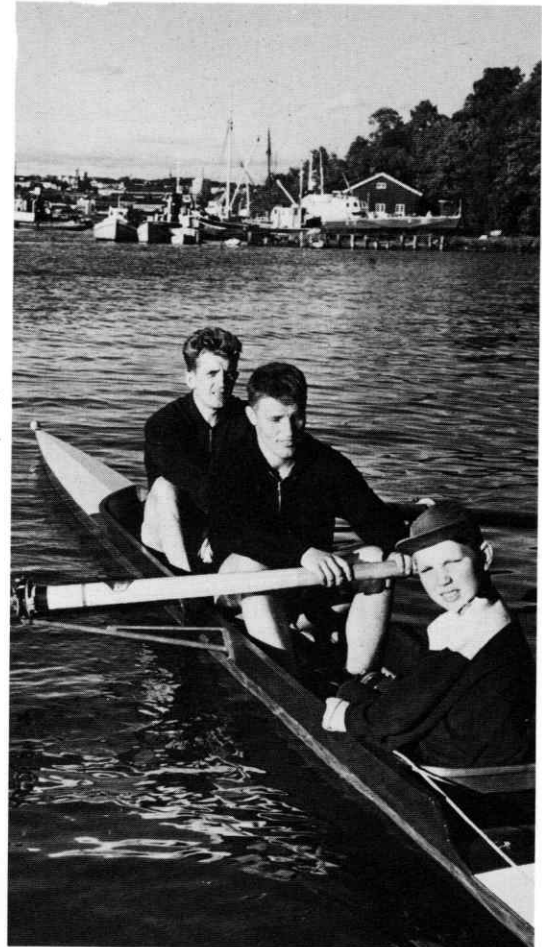
Øyvind og Odd

Pokalen er sikret. NM 1954.

Vinnere fra Årungen 1954 Senior og Junior innrigger.

2 Odd'er og Morten

Bedrifts roing

Bedrifts roinger kom til ARO høsten 74. Begynnelsen var et lag på 4 mann fra ASEA. Disse ble godt mottatt da De kom ut i klubben, og gled fort inn i miljøet. Det har stadig kommet fler bedriftsroere til, og deriblant et dame-lag.

De som begynner å ro bedrift for ASEA, går inn som et vanlig medlem i klubben. Vi vil tro det har hatt en viss betydning for klubben, da vi har fått en 10-15 nye medlemmer på denne måten. Disse viser også stor interesse for klubben. ASEA's lag har også markert seg på regattabanen, og på sin måte gjort andre lag oppmerksomme på at ARO enda lever.

ASEA mot F. SELMER

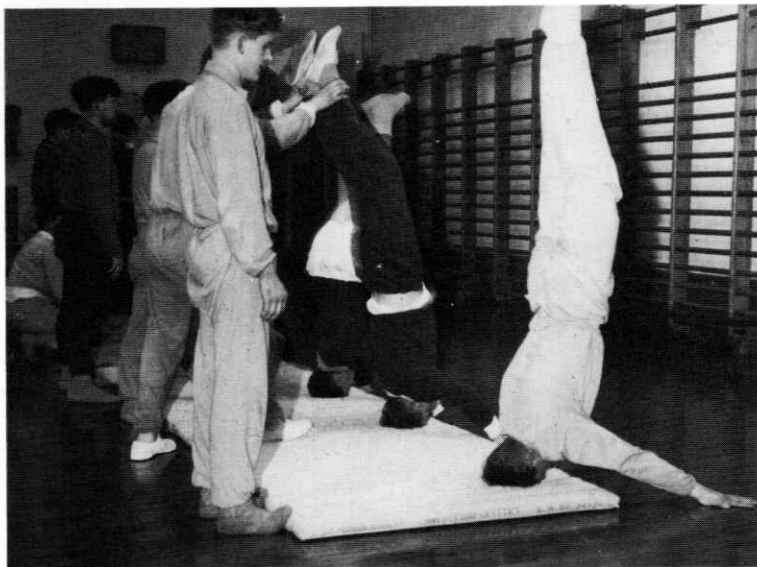

«D-gjengen» Irene, Karin, Kari, Frøydis,
Randi.

«Old Boys» 1979.
Kåre Hansen, Odd Helseth, Odd
Halvorsen, Tor Lindeberg, Johnny
Johansen.

«SUPERTRIKÅ»

Selvbygd

For 20 år siden

Alt må være i orden før start.

2 brød og 10

???

Hvem husker ikke tønnene!!!

